

ÎNSTRĂINATE PRIVIGHETORI, DE CARMEN BALMUȘ

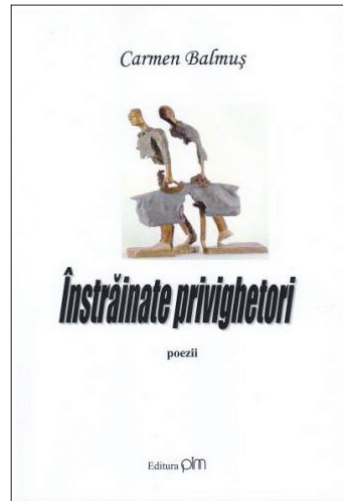
Silvia MUNTEANU¹

yonk_1174@yahoo.com

ABSTRACT: This review tries to explain the title of the volume: *Alienated nightingales*. Every poem reveals the poet's soul split between here and there, her native country and abroad or, poetically speaking, the Eden and the Hell. The writing of these lyrics may be considered the only way of maintaining the communication with Romanian language and spirit. It can be also a kind of relief, saying in poetry her inner suffering and her struggle with reality.

KEYWORDS: abroad, feelings, loneliness, poetry, word.

Un volum de versuri izvorât dintr-o realitate crudă pe care mulți români o trăiesc, dar se tem s-o exteriorizeze, să o exprime cu voce tare sau poate nu găsesc cuvintele potrivite: e vorba de drama celor plecați să muncească dincolo de granițele patriei, denumiți cu atâta patos de către poetă prin metafora „înstrăinate privighetori”. Carmen Balmuș este *privighetoarea* care își face auzit cântecul într-o suită de poeme, reunite în această carte de poezii *Înstrăinate privighetori* (Editura Pim, Iași, 2015, 97 p.). Eul poetic încearcă să evadeze din carcera egoismului și a durerii prin „visul” cuvintelor. De aceea, poeziile devin refrenele unui suflet bolnav de dorul de acasă, un suflet înstrăinat fără voie, dar conștient „că din păcate, fără pâine, nu poți trăi” (p. 27). Acest vers sfâșietor comprimă o suferință mută și îndelungată, relevând o gamă largă de sentimente exprimate pe rând în poeme: dor, jale, singurătate, neputință, resemnare, chin, nostalgie.

Foto: Coperta cărții: *Înstrăinate privighetori*, poezii, de Carmen Balmuș, Editura Pim, Iași, 2015, 97 p.

¹ Profesor doctor de Limba și literatura română la Colegiul Tehnic „D. Ghika” Comănești

Disparate la o lectură superficială, poeziile se reunesc sub cupola deziluziei, deznădăcinării sau alienării și dau viață numeroaselor motive: amintirea, lacrimile, golul existențial, lipsa credinței, iertare-lumină, dorul, durerea etc. Versurile conturează un suflet scindat, care încearcă să trăiască simultan aici și acolo, din amintiri și realități, aproape și departe, într-un cuvânt – o viață dublă: „Nu reușesc să fiu mereu cum sunt/ Sunt nevoit să-mbrac aparența” (p.8). Sub masca aparenței, se ascund lacrimile și derizoriul existenței: „Orașul meu s-a pus în ramă/ De lacrimi, de brumă și frunze de-aramă” (p.13).

Poemul intitulat *Psalm* e un adevărat crez artistic al autoarei, care „visează la recolte aurii de versuri perfecte”, conștientă totuși de neputința proprie ce a determinat cuvântul să iasă „prea des banal, din apă și lut” (p.81). Trebuie apreciat curajul și spiritul de luptătoare, convinsă că numai prin iubire divină va reuși să-și exprime tumultul sufletesc: „Să-mi dezlege, în suflet, cuvintele mute,/ Să le dea grai, să poată spune/ Despre tainele lumii și momente mai bune” (p.81).

Când cuvintele par a fi deșarte, gândul zboară neconținut spre plaiurile dragi și atunci e sărbătoare. Există un singur colț de rai pe pământ unde Carmen Balmuș se întoarce: locul natal. Momentul memorat rămâne Crăciunul, pentru că este încărcat de sacralitate, tradiții și obiceiuri românești, ce revitalizează eul înstrăinat prin aduceri aminte cu iz de „plăcinte și pâine caldă” (p.52). Astfel de amintiri revigorează *privighetoarea*, făcând-o capabilă să-și continue cântul și drumul înstrăinării: „duhul speranței s-aprinde din ele” (p.52).

Transformat în spectator, eul poetic privește indignat profanul cotidian, chemând la sfat cuvintele pentru a putea înțelege lipsa credinței și banalul uman, copleșit de resentimente și lumea spectacolului „De interes consumist și criză de timp,/ În care, actorii bat step contratimp” (p.17). Omul de azi nu mai are timp pentru sine însuși sau pentru cei dragi din cauza luptei de a-și câștiga pâinea. Dar adevărata bogăție o constituie familia, pe care, din păcate, o sacrificăm de cele mai multe ori. Și, mai ales, cei plecați în străinătate, renunță la ce-i mai sfânt și mai pur pentru a putea viețui. E nedrept și crud, dar e real: „Bătrânii noștri nu-și permit să moară, /Se-nchină la Domnul, seară de seară;/ Să le prelungească viața, până în ora/ În care, li s-or întoarce fii din diaspora” (p.26).

Poemele foșnesc de povestiri ce evocă o lume care viețuiește în amintiri și se adapă cu lacrimile singurătății și depărtării: „Dorul meu are o

bună memorie a lacrimilor” (p. 55). Scriind, poeta încearcă să depășească criza solitudinii, cuvintele țin locul prietenilor, iar versurile se transformă în tovarăși de viață, care te ajută să fii demn. Parafrazând-o pe Carmen Balmuș, „durerea s-a dizolvat în spectacolul versurilor”, devenind „iubire pentru amintirea eternă” (p. 91).

Acest volum este o felie amară de viață. Cuvintele palpită și acest lucru ne îndeamnă să trecem cu vederea micile stângăcii. Eul poetic ne strigă răspicat „că eu sunt cuvintele/ Cu care scriu vise și flori celor cărunți” (p. 37). Suferința s-a convertit în muză și a deschis zăgazurile unui suflet chinuit de înstrăinare. Concluzia e una singură, cea pe care poeta o adresează răspicat tuturor: „Învață: cel mai bine-i acasă” (p. 28).